

Voor onze Zeelieden geen centen

Wij ontvingen van de Federatie der Belgische Zeelieden van de oorlogen 1914-18 en 1940-45 hierna-volgend schrijven:

De Parlementaire vraag aan de Eerste Minister en Minister van Sociale Voorzorg in kwestie de instelling voor een vergoeding aan onze zeevissers voor hun oorlogsvaart in beide wereldoorlogen gaf daarop een nietszeggend antwoord.

Omdat de zaak van belang is voor brede lagen van onze kustbevolking en mede ook voor de zeelieden die tijdens de oorlog 1914-1918 bij het staatswezen dienden en dezelfde rechten kunnen doen gelden, hopen wij dat U deze regels in een volgende uitgave van uw blad zult willen opnemen ter verduidelijking van het geval en liefst onder hoofding: «GEEN CENTEN VOOR ONZE ZEELIEDEN».

Waar gaat het nu om? Sedert nu al ontelbare jaren spant onze federatie zich in om een einde te stellen aan de miskenning waarvan onze zeevissers in officiële kringen nog steeds het slachtoffer zijn. Wie de omstandigheden kent waaronder zij in vreedstijd zwoegen zal reeds zijn petje voor ze afnemen, maar een ministeriële buizenhoed wordt niet zo vlug gelucht, ook niet indien er oorlogsgeweld mee gemoeid is en er gevestigd moet worden onder voortdurend gevaar voor mijnen, duikboten en vliegtuigen. Hoe groot het gevaar was moge blijken uit de herhaalde treffens met de vijandelijke eenheden, waarbij meer dan één duikboot door rammen tot zinken werd gebracht en helaas ook door de zware verliezen aan mensenlevens en schepen, welke tijdens de eerste wereldoorlog respectievelijk tot 19 en 23 t.h. opliepen.

Om een minimale bescherming tegen de terreur-akties van de vijand te verlenen werd in beide oorlogen en in opdracht van de Belgische regering zelfs overgegaan tot het uitrusten van onze vissersboten met lichte kanonnen en snelvuurgeschut. Dit maakte echter van onze mannen vrijeschutters die bij gevangenneming zonder vorm van proces terechtgesteld konden worden. Verschillende onder hen werden door de Britse koning eigenhandig met voor militairen voorbehouden eretekens onderscheiden. Kortom, onze zeevissers hebben, zoals trouwens hun makkers van de Koopvaardij, onzaggelijke risico's gelopen.

Welnu, aan de Koopvaardij werd schoorvoetend officiële erkenning verleend voor de vitale taak welke zij tijdens de twee wereldoorlogen vervuld had, o.m. door het toekennen van een vergoeding van 50 F per maand oorlogsvaart. Over de zeevissers en de Staatsmarine werd echter met geen woord gerept.

Blijkbaar waren en zijn ze nog voor onze politici in de verre hoofdstad een vreemd soort wezens dat niet eens binnen de grenzen van onze onmetelijke rijk vertoeft. België is dan ook het enige land dat de verdiensten van zijn zeevissers genegeerd heeft, terwijl ze, in de geallieerde landen, samen met de koopvaardij als het vierde wapen van de strijdkrachten beschouwd en behandeld worden.

Er moest dan ook voor gezorgd worden, dat de prestaties van onze zeevissers tot de bevoegde instanties zouden doordringen en geduldig, jaar op jaar, werden er afgevaardigingen en dokumentatie naar alle instanties gestuurd, die van dicht of van ver bij de behandeling van hun zaak betrokken zouden kunnen worden. En het besef groeide dat onze zeevissers daadwerkelijk iets bijzonders gepresteerd hadden en het kwam zelfs zover, dat al de betrokken ministeries, zowel die van Landbouw en Verkeer als Sociale Voorzorg, het principe van deze vergoeding goedkeurden. Ook talrijke parlementairen stemden in met de invoering van deze beloning en in april 1963 werd in de Kamers van Volksvertegenwoordigers het wetsvoorstel nr 557 ingediend, dat hierin voorzag.

Men zou kunnen gaan denken dat onze zeevissers met al die blijken van officiële instemming op het einde van hun administratieve lijdensweg waren. Maar wat antwoordt nu de Eerste Minister en de Adjunkt Minister van Financiën, dit bij monde van zijn departement? Heel eenvoudig dat wat een blijk van nationale erkentelijkheid had moeten zijn, los van alle overwegingen, in het keurslijf van een pensioenstelsel geperst zou moeten worden waarmee het geen de minste uitstaans heeft. Dat is nu weer een klassiek geworden voorbeeld van administratieve op-de-lange-baan-schuiverij. Laten we nog aannemen dat zij het werkelijk menen, waarom dan niet de gepaste besluiten treffen of zijn die Ministeries soms vergeten dat het ministerie van Sociale Voorzorg ook de sector van de pensioenen beheert.

Maar er is meer. Langs andere kanalen kwam de zaak van de zeevissers ter sprake op een zitting van de ministeriële commissie waar ze eenvoudig werd afgewezen, alle gunstige adviezen ten spijt en zonder dat men zich verwaardigde een motief op te geven. Men had het daar blijkbaar te druk met bespiegelingen over PASCAL.

Misschien dacht U nu dat het wetsvoorstel nr 557 een beter lot zou beschoren worden, dat onze parlementairen uit hun kraam zouden schieten om de burgers van dit land tegen de ministeriële nalatigheid of kwade wil in bescherming nemen. Of is dat soms niet een van

hun fundamentele bestaanredenen? Niks van. Het wetsontwerp ligt nog steeds in de parlementaire la te sluimeren. Intussen vond men echter wel de tijd en de kredieten om een reeks maatregelen te treffen ten gunste van de incivieken goed te keuren en de voorstemmers vonden blijkbaar het niet nodig of durfden eenvoudig niet eisen, dat men toch eens eerst aan de behandeling van de zaak van onze zeevissers zou moeten gaan denken, ook niet diegene die ons altijd van hun steun en sympathie verzekerd hadden.

Onze zeevissers hebben daaruit besloten, dat ze van nog minder tel zijn dan de incivieken dewelke één miljard bekomen en zullen met alle beschikbare middelen op die kaak-

slag reageren. Men schrijft tegenwoordig veel over een zekere malaise dat over ons parlementair regime hangt, over een onverschilligheid en zelfs misprijzen dat ons politiek gestel ondermijnt. Misschien wijst deze brief een van de mogelijke oorzaken aan en zult U hem in 't algemeen belang aan de openbare mening willen voorleggen. Zeker is dat het land met meer rechtvaardigheid en minder prietpraat zou gediend zijn.

U bij voorbaat dankend voor de opname van dit schrijven in uw ge-eerd blad, tekenen wij,

met oprechte groeten,
Voorzitter
G.R. Lauwereins.

Produktschap bepaalt Minimumverkooprij verse haring en makreel : 25 cent per kilogram

Tijdens een openbare vergadering van het bestuur van het Produktschap voor Vis- en Visprodukten zijn twee verordeningen aangenomen, namelijk die waarin de minimumverkooprij van verse haring wordt vastgesteld op 25 cent per kg en van makreel eveneens op 25 cent per kg.

De Stichting van de Nederlandse Visserij had aanvankelijk verzocht, uitgaande van de huidige minimumrij van haring van 22 cent, om een grotere verhoging, nl. naar 28 cent per kg. Het leek het Produktschap echter verstandiger om voorlopig de prijs met 3 cent te verhogen. Eigenlijk was het Bedrijfschap voor de Groothandel een tegenstander van een drastische verhoging, maar het kon uiteindelijk toch akkoord gaan met het voorstel. De viskonservenindustrie bleek tegen te zijn.

Tijdens de behandeling van de vaststelling van de minimumverkooprij voor makreel bleken de meningen nogal te verschillen over de betekenis van het woord «verstrekkend». Ook in deze kwestie vond het Produktschap het voor de hand liggend de huidige minimumrij van 18 cent per kg niet direkt met 10 percent te verhogen, zoals de Stichting van de Nederlandse Visserij had voorgesteld. Men stelt voor ook wat betreft de makreel een minimumverkooprij van voor-

lopig 25 cent aan te houden. Na veel discussie werd tenslotte de verordening aangenomen.

Ook in deze zaak bleek de viskonservenindustrie tegenstander van het voorstel, wat te begrijpen is.

DODELIJK ONGEVAL

We vernemen dat bij de terugkeer uit vakantie de heer en mevrouw Karel Grese, reder en welgekend in visserijmiddens, vorige week het slachtoffer werden van een zwaar verkeersongeval, door breuk van het stuur van zijn wagen.

Hierbij werd mevrouw Grese, zo zwaar gekwetst, dat ze dinsdag in een kliniek te Gent overleed.

De heer Karel Grese werd met gebroken ribben en kneuzingen in het hospitaal opgenomen te Blankenberge en is aan de beterhand.

Mevrouw Grese, geboren Debrauwere Agnès was 68 jaar en is van Blankenberge afkomstig en wordt heden zaterdag aldaar te 10 uur begraven.

Aan de heer Karel Grese en zijn familie biedt ons blad zijn innige deelneming aan.